

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce: **K. G.**, nar., e. č., státní příslušnost, t. č. pobytem, zast. JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem Joštova 4, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 5. 10. 2015, č. j. OAM-1372/VL-20-ZA14-R4-2006,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou ze dne 21. 10. 2015, doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mu mezinárodní ochranu podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc, (dále jen „zákon o azylu“), neudělil.

[2] Žalovaný rozhodoval již počtvrté o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (dle předchozí právní úpravy se jednalo o žádost o udělení azylu) v České republice, kterou žalobce podal dne 7. 12. 2006. Jeho předcházející tři rozhodnutí ve věci byla soudem zrušena.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

- [3] Ve včas podané žalobě žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Již při pohovoru, jenž se uskutečnil dne 16. 12. 2013, žalobce poukázal na podstatné zhoršení svého zdravotního stavu. Ten se i nadále postupně zhoršoval, přičemž žalovanému byl doložen tento stav lékařskými zprávami.
- [4] Žalobce dále tvrdil, že na území České republiky pobývá již od roku 2006 a za tu dobu se zde již plně integroval; hovoří česky, má zde zajištěno bydlení, vznikly mu sociální i hospodářské vazby. Žalovaný pochybil, když nezkoumal aktuální vztah žalobce k zemi původu a k rodině, jež se tam nachází a s níž již není v kontaktu. Žalovaný se tedy nevypořádal přezkoumatelně s tím, jestli neudělení doplňkové ochrany není nepřiměřeným zásahem do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Měl být zkoumán faktický vztah žalobce k České republice a k Arménii s ohledem na jeho devítiletý pobyt na území ČR.
- [5] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

- [6] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve svém rozhodování byl vázán rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2009, č. j. 56 Az 143/2008, proto upustil od opětovného posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, protože novému posuzování brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Posuzováno tedy bylo, zda žalobce splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Žalovaný vycházel z materiálů, které jsou nedílnou součástí správního spisu a byly plně zhodnoceny v napadeném rozhodnutí. Co se týče vlastního posouzení jednotlivých důvodů pro udělení doplňkové ochrany, žalovaný zopakoval argumentaci, jež byla v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

- [7] Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
- [8] V řízení podle části III., hlavy II., dílu prvního s. ř. s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s. ř. s.).

IV a) Průběh řízení před vydáním napadeného rozhodnutí a obsah napadeného rozhodnutí

- [9] Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí je již v pořadí čtvrtým rozhodnutím o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, pokládal soud za nezbytné provést nejprve rekapitulaci řízení vedeného žalovaným, krajskými soudy a Nejvyšším správním soudem, jak vyplývá ze správního spisu.
- [10] Žádost o udělení mezinárodní ochrany (dle tehdejší právní úpravy se jednalo o žádost o udělení azylu) v České republice žalobce podal dne 7. 12. 2006. Rozhodnutím ze dne 12. 6.

2007, č. j. OAM-1372/VL-20-2006, žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, přičemž napadl pouze výroky o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Tuto žalobu Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 12. 2007 zamítl jako nedůvodnou.

- [11] Na základě kasační stížnosti podané žalobcem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008-53, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajskému soudu především vytkl, že stejně jako žalovaný k závěru o nevěrohodnosti žalobce a nadsazenosti jeho problémů dospěli na základě takového postupu, který nemohl vést k náležitému zjištění skutkového stavu. Žalovaný i krajský soud pomíjeli negativní skutečnosti, které uváděl žalobce a které byly uvedeny i v podkladech opatřených žalovaným. Dále byly opomenuty důkazy předložené žalobcem. Krajskému soudu však přisvědčil, že je podstatné, že žalobce pobýval v ČR již od roku 2004 na základě opakovaně prodlužovaného víza a o mezinárodní ochranu požádal až v prosinci 2006 poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění a neměl možnost jinak svůj pobyt zlegalizovat. Vzhledem k tomu by ani v případě, že by žalovaný dospěl k odlišným závěrům při dokazování, nemohl být učiněn jiný závěr ve vztahu k § 12 zákona o azylu. I pokud by bylo zjištěno, že pronásledování bylo příčinou odchodu žalobce ze země původu, nelze je považovat za bezprostřední pohnutku podání žádosti o azyl.
- [12] Pokud se však týká posouzení podmínek doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, je nutno je posuzovat samostatně. I závěr o neudělení doplňkové ochrany byl založen na nevěrohodnosti žalobce. Protože došlo k opomenutí důkazů předložených žalobcem, nemůže závěr o nevěrohodnosti žalobce ve vztahu k posouzení doplňkové ochrany obstát. Krajský soud tedy měl rozhodnutí žalovaného v rozsahu výroku o neudělení doplňkové ochrany zrušit.
- [13] Nad rámec nezbytného rozsahu odůvodnění Nejvyšší správní soud dále uvedl, že byť byla ve správním spise založena kopie protokolu o pohovoru se synem žalobce součástí správního spisu a žalovaný z ní vycházel, žalobce nebyl s tímto listinným důkazem seznámen. Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, podle kterého „[z]jistí-li správní orgán, že výpovědi žadatelů o azyl o týchž skutečnostech si odporují, je jeho povinností poskytnout těmto žadatelům možnost rozporu vysvětlit, jinak je závěr správního orgánu o nevěrohodnosti takových výpovědí v rozporu s § 3 správního řádu z roku 2004.“
- [14] Poté Krajský soud v Brně ve věci rozsudkem ze dne 27. 5. 2009, č. j. 56 Az 143/2008-74, žalobu zčásti zamítl, pokud se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Avšak ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, aby žalovaný napravil vady, které mu soud vytkl a ve věci doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu znovu rozhodl. Vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu.
- [15] Podruhé žalovaný o žádosti žalobce rozhodl rozhodnutím ze dne 7. 3. 2011, č. j. OAM-1372/VL-20-P12-R2-2006, kdy opět žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Novou žalobcem podanou žalobu Krajský soud v Hradci Králové zamítl rozsudkem ze dne 26. 1. 2012, č. j. 32 Az 10/2011-55. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 Azs 10/2012-33, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

- [16] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu mimo jiné vyplynulo, že Krajský soud v Hradci Králové měl rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu (resp. podle § 12 až § 14 a § 14b) zrušit, neboť v předmětné věci bylo první rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2009, č. j. 56 Az 143/2008-74, zrušeno pouze ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu (výrok II. rozsudku). Výrokem I. tohoto rozsudku byla žaloba v návrhu, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu zamítnuta. Následně však žalovaný vydal v pořadí druhé rozhodnutí, kterým žalobci opět neudělil podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu mezinárodní ochranu. I když krajský soud v odůvodnění konstatoval, že pro opětovné projednání neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu nejsou z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté dány podmínky, nenašel tento právní názor odraz ve výroku rozsudku. Toto pochybení krajského soudu nemohlo mít v kontextu nyní projednávané věci vliv na právní postavení žalobce, neboť jeho důsledkem je pouze „nadbytečná“ existence části rozhodnutí žalovaného, která při správném procesním postupu neměla být vydána. Vzhledem k předcházejícím řízením měl žalovaný rozhodovat pouze o podmínkách pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť posuzování dalších forem mezinárodní ochrany bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté.
- [17] Nejvyšší správní soud se dále obsáhle zabýval posouzením důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný odstranil většinu vad, které mu byly vytknuty v předchozích rozsudcích soudů. Rozhodnutí krajského soudu zrušil vzhledem k tomu, že shledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný opakovaně pochybil. Přisvědčil tak námitce žalobce, že přes zcela jasně formulovanou výtku uvedenou v předchozím rozsudku Nejvyššího správního žalobce opět nijak neseznámil ani nekonfrontoval s okolnostmi vycestování a návratem jeho syna z ČR do Arménie a zpět, i když je považuje za stěžejní z hlediska posouzení důvodnosti obav žalobce.
- [18] Nejvyšší správní soud uvedl: „*V předcházejícím rozsudku ve věci stěžovatele Nejvyšší správní soud (byť jako obiter dictum) odkázal na svůj rozsudek ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, v němž se zabýval situací, kdy správní orgán učinil závěr o nevěrohodnosti výpovědí více žadatelů o azyl týkajících se týchž skutkových okolností na základě rozporů mezi těmito výpověďmi. Nejvyšší správní soud k této otázce uzavřel, že „zjistí-li správní orgán, že výpovědi žadatelů o azyl o týchž skutečnostech si odporují, je jeho povinností poskytnout těmto žadatelům možnost rozporů vysvětlit, jinak je závěr správního orgánu o nevěrohodnosti takových výpovědí v rozporu s § 3 správního řádu z roku 2004“.*“ K tomu Nejvyšší správní soud navíc poznamenal, že byť byla kopie protokolu sepsaného při pohovoru žalovaného se synem stěžovatele v současně probíhajícím řízení založena jako součást správního spisu vedeného ve věci stěžovatele, nebyl stěžovatel s tímto listinným důkazem, z něhož přitom žalovaný rovněž při hodnocení stěžovatelových tvrzení také vycházel, nijak seznámen.
- [19] Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalovaný ani tentokrát neseznámil stěžovatele s obsahem výpovědi, kterou učinil k otázce svého vycestování do Arménie v roce 2005 jeho syn a nedal mu možnost se k ní vyjádřit. Krajský soud k žalobní námitce týkající se tohoto pochybení žalovaného uvedl, že tato skutečnost nemohla mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, neboť při výpovědi syna žalobce nezazněly skutečnosti, které by odůvodňovaly úvahy o naplnění zákonných podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Tato argumentace krajského soudu není případná, neboť procesní pochybení žalovaného spočívalo v tom, že neumožnil stěžovateli vyjádřit se ke všem podkladům, ze kterých při svém rozhodování vycházel. Proto Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil.

- [20] Poté Krajský soud v Hradci Králové v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 28. 2. 2013, č. j. 32 Az 10/2011-101, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí citoval závěry Nejvyššího správního soudu.
- [21] Potřetí žalovaný ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 13. 1. 2014, č. j. OAM-1372/VL-20-ZA08-R3-2006, které opět obsahovalo výrok, že se žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Žalobce podal svoji třetí žalobu, o níž svým rozhodnutím ze dne 27. 11. 2014, č. j. 56 Az 1/2014-30, rozhodl Krajský soud v Brně tak, že ji vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil.
- [22] Krajský soud především shledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný pochybil, když rozhodoval opakovaně o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, protože, jak již bylo uvedeno, jednalo se o věc již pravomocně rozhodnutou. Soud shledal třetí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, protože v odůvodnění bylo konstatováno, že v novém rozhodování o udělení mezinárodní ochrany brání překážka věci pravomocně rozhoduté, což bylo v rozporu s výrokem. Dále krajský soud uvedl, že se žalovaný neměl opětovně zabývat možností udělení humanitárního azylu.
- [23] Soud rovněž shledal pochybení žalovaného, co se týče seznámení žalobce s protokolem o pohovoru s jeho synem A. G. Žalobce sice uvedl, že se s podklady seznámit nechce, ale žalovaný měl konkrétním způsobem umožnit žalobci zjištěné rozpory vysvětlit a dotázat se na ně. Krajský soud v této souvislosti citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55.
- [24] Žalovaný tedy rozhodoval počtvrté, kdy vydal rozhodnutí ze dne 5. 10. 2015, č. j. OAM-1372/VL-20-ZA14-R4-2006, jímž žalobci neudělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně shrnul dosavadní průběh řízení. Dále především uvedl, že na základě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2009, č. j. 56 Az 143/2008-74, upustil od opětovného posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Postupně shledal, že nebyly splněny důvody k udělení doplňkové ochrany, přičemž postupně zkoumal, zda žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve formě uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo jestli by vycestování žalobce nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný neshledal důvody.

IV b) vlastní posouzení napadeného rozhodnutí Krajským soudem v Brně

- [25] Žalobní námitky vznesené žalobcem proti napadenému rozhodnutí soud neshledal důvodnými. Žalobce ve svém písemném podání poukazoval na svůj zhoršující se zdravotní stav, toto tvrzení však nijak dále nekonkretizoval. Krajský soud se vyjádřil k žalobcově zdravotnímu stavu již v předcházejícím soudním rozhodnutí v této věci a to v odst. [28] rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 56 Az 1/2014-30: „Vzhledem k uvedenému se žalovaný neměl a ani nemohl zabývat opětovným posuzováním možnosti udělení humanitárního azylu, jak ostatně i konstatoval s tím, že úvahy ohledně zdravotního stavu žalobce jsou „nad rámec uvedeného“. Soud dodává, že pokud by v této souvislosti došlo k významným změnám oproti původní žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, mohlo by to být důvodem pro podání žádosti nové.“

- [26] Pokud se týká zdravotního stavu žalobce, žalovaný neměl důvod se jím v souvislosti s doplňkovou ochranou zabývat. Žalobce totiž ohledně svého zdravotního stavu neuváděl žádné skutečnosti, které by mohly představovat v případě jeho návratu do země původu nebezpečí vážné újmy. K zdravotnímu stavu při posledním pohovoru uvedl pouze, že se jeho zdravotní stav zhoršuje s přibývajícím věkem, má revma, v současné době je v pořádku, potíže nastávají s podzimním počasím.
- [27] Žalobce dále namítal, že žalovaný nezohlednil jeho právo na rodinný a soukromý život a neposoudil jeho vztah ke krajině původu a k České republice. Rovněž tuto námitku soud musí shledat nedůvodnou. Soud připouští, že porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) by mohlo být považováno za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Avšak jak již několikrát judikoval Nejvyšší správní soud, toto by bylo možné jen ve výjimečných případech, viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47: „*Nejvyšší správní soud se v obecné rovině touto otázkou již zabýval. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, se vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (ESLP). Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování.*“
- [28] Soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný dne 30. 9. 2015 v průběhu posledního doplňujícího pohovoru žalobci několikrát pokládal otázky, na něž žalobce mohl v odpovědi vyličit svůj vztah k Arménii a své rodině tam a svůj vztah k České republice po několika letech pobytu zde. Konkrétně byl správním orgánem dotázán, zda chce s ohledem na dobu, která uplynula od jeho posledního pohovoru, uvést nějaké nové informace důležité pro řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, či jaká je jeho rodinná situace. Na závěr pohovoru ještě dostal žalobce možnost uvést skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz pro posouzení žádosti. V žádné ze svých odpovědí žalobce nevyjádřil konkrétní informace, jež by vykraslovaly změnu žalobcova vztahu k oběma zemím. Žalobce uvedl. Že má v Arménii manželku, matku, dvě sestry, uvedl informace z jejich života, konstatoval, že tam má majetek, byty, dům, nemůže se tam však vrátit, neboť nevěří, že by jeho návrat mohl být bez problémů. Důvodem je to, že nyní je tam prezidentem Serž Sarkisjan, dřívější ministr obrany, kvůli kterému žalobce z vlasti utekl. Netvrdil nic o tom, že by se do země původu vrátit nechtěl z důvodu integrace v České republice nebo zdravotním problémům.
- [29] Soud také poukazuje na tvrzení žalobce v žalobě, že se s částí rodiny v Arménii po dobu pobytu v ČR nejen neviděl, ale také s nimi není v kontaktu. Z žalobcova vyjádření v posledním pohovoru v září 2015 přitom vyplývá, že má přehled o životě svých příbuzných v Arménii, včetně manželky. O vztahu s manželkou mluvil v pohovoru ze dne 25. 10. 2010, kdy uváděl, že ji neviděl již sedm let, posílá jí však peníze, protože ona nepracuje.
- [30] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ve vztahu k doplňkové ochraně tedy zcela správně zabýval tvrzeními žalobce, která se k doplňkové ochraně vztahovala, hodnotil, zda je v uvedených souvislostech žalobce ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy. Tyto otázky náležitě podrobně posoudil a odůvodnil, zabýval se i aktuální bezpečnostní situací v Arménii.
- [31] Žalovaný neměl důvod se podrobně zabývat tím, zda může dojít k porušení mezinárodních závazků v případě neudělení doplňkové ochrany s ohledem na soukromý život žalobce a jeho integraci v České republice, a to z důvodu, že žalobce netvrdil takové skutečnosti, které by

v této souvislosti možnému porušení mezinárodních závazků nasvědčovaly. Žalovaný proto pouze stručně konstatoval, že neshledal rozpor s mezinárodními závazky ČR, přičemž vyjmenoval příbuzné žalobce žijící v Arménii, konstatoval, že žalobce má v Arménii podstatnou část svého majetku. Zdůraznil také, že syn žalobce, žijící v ČR, je zletilý. Soud tedy v této souvislosti neshledal žádné pochybení žalovaného.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Napadené rozhodnutí není ani nezákonné, ani nepřezkoumatelné.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. července 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová